

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání dne 20. ledna 2015 o odvolání obžalovaného **M.L.**, nar. XXXXX v XXXXX a obžalované **společnosti XXXXX**, zastoupené opatrovníkem Mgr. Martinem Holánkem, AK Brno, Kopečná 940/14, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2014, č. j. 1 T 113/2014 - 335, **t a k t o** :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obou obžalovaných **z a m í t a j í**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní M.L. a společnost XXXXX uznáni vinnými zločinem podvodu dle ust. § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, kterého se dopustili dle skutkových zjištění soudu prvního stupně tak, že obžalovaný M.L. jako jediný majitel a jednatel společnosti XXXXX, s.r.o., IČ:XXXXX, se sídlem XXXXX XXXXX, tedy jako osoba odpovědná z titulu své funkce statutárního orgánu, jménem společnosti XXXXX, s.r.o., IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX XXXXX, dne 31.1.2012, uzavřel v Brně s poškozenou společností Vodafone Czech Republic, a.s., IČ: 257 88 00, se sídlem Vinohradská 167, 100 00 Praha 10, tzv. Rámcovou smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací Vodafone OneNet č. 007777, na základě které v období od 20.9.2012 do 27.10.2012 telefonicky u poškozené společnosti objednal a následně odebral celkem 220 kusů mobilních telefonů, kdy z celkového množství odebraných telefonů bylo 208 kusů značky iPhone 4S 16GB a 12 kusů telefonů značky Samsung Galaxy S3, které pak blíže nezjištěným způsobem odprodal dalším obchodníkům s těmito telefony, tedy zpeněžil je a tyto telefony tak byly uvedeny na trh v České republice, přičemž za odebrané telefony dodavateli, tedy poškozené společnosti, nezaplatil přesto, že ještě dne 1.11.2012 v telefonním hovoru s operátorem společnosti Vodafone Czech Republic, a.s. tvrdil, že během pár dnů dluh uhradí, tak s cílem vyhnout se odpovědnosti dne 8.11.2012 převedl 100 % svého obchodního podílu ve společnosti XXXXX, s.r.o., IČ:XXXXX, se sídlem XXXXX XXXXX, na osobu J.N., nar. XXXXX, formálně hlášen k trvalému pobytu XXXXX, který se stal novým jednatelem jmenované společnosti, přičemž tak obviněný od začátku jednal s vědomím, že společnost XXXXX, s.r.o., má další nesplacené závazky k ostatním dodavatelům (např. spol. Bunzl CS, s.r.o. IČ: 48593192, Počernická 264, 250 73 Radonice částku 1.915.354,--Kč), nedisponuje finančními prostředky v takové výši, která by stačila k uhrazení odebraných telefonů a jednal v úmyslu za odebrané telefony nezaplatit a způsobil tak poškozené společnosti Vodafone Czech Republic, a.s., IČ: 257 88 00, se sídlem Vinohradská 167, 100 00 Praha 10 škodu ve výši 3.071.740,--Kč na odebraných a neuhrazených telefonech, kdy jednání se zároveň dopustil jako jednatel a vlastník právnické osoby XXXXX, s.r.o., IČ:XXXXX, se sídlem XXXXX XXXXX, v její prospěch a jejím jménem a výše uvedené jednání tak lze ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb., právnické osobě přičítat k tíži jako spáchání trestného činu jednáním

orgánů právnické osoby ve smyslu ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Oběma obžalovaným byly uloženy tresty, a to obžalovanému M.L. podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří a půl roku, pro jehož výkon byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou a obžalované spol. XXXXX, s.r.o. IČ: XXXXX, byl podle § 20 zákona č. 418/2011 Sb. uložen trest zákazu činnosti, a to předmětu podnikání: výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách jedna až tři živnostenského zákona, a to na dobu 10 let. Dále byli obžalovaní zavázáni povinností společně a nerozdílně nahradit poškozené společnosti Vodafone Czech Republic, a.s., IČ: 25788001, se sídlem Vinohradská 167, 100 00 Praha 10, Česká republika, částku ve výši 3.071.740 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená společnost Vodafone Czech Republic, a.s., IČ: 25788001, se sídlem Vinohradská 167, 100 00 Praha 10, Česká republika odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku si podali včas odvolání obžalovaní M.L. a společnost XXXXX, jejichž odvolání směřovala do výroku o vině.

Obžalovaný M.L. trval na své obhajobě od hlavního líčení, že se trestného činu nedopustil, že výrok o vině obsahuje skutečnosti, které se nezakládají na pravdě a nemají oporu v provedeném dokazování. Poukázal na to, že nikdy nepopíral, že učinil objednávky u společnosti Vodafone Czech Republic, a.s. a že objednané telefony byly skutečně dodány, jak je uvedeno v obžalobě, avšak vždy se ohrazoval proti tomu, že by odebrané telefony uváděl na trh či tyto nějakým způsobem zpeněžoval. V celém řízení nebyl proveden jediný přímý, nebo nepřímý důkaz o tom, že by se obžalovaný jakkoliv podílel na zpeněžení telefonů a rozhodně se nepodařilo vyvrátit jeho obhajobu v tom směru, že telefony předával J.H., že by se v souvislosti s tímto trestným činem nějak obohatil. Jestliže pak soud prvního stupně dospěl k závěru, že je obžalovaný vinen žalovaným trestným činem, pak lze považovat udělený trest za nepřiměřeně přísný a navrhl, aby Krajský soud v Brně zrušil napadený rozsudek v rozsahu podaného odvolání zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně, nebo aby sám ve věci rozhodnul tak, že obžalovanému uloží mírnější trest.

Odvolání společnosti XXXXX bylo zaměřeno do všech výroků napadeného rozsudku a soudu prvního stupně vytýká, že nezjistil skutkový stav o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepodařilo se prokázat naplnění všech zákonných znaků skutkové podstaty zločinu podvodu dle ust. § 209 odst. 1, odst. 4, písm. d) trestního zákoníku. Za stěžejné otázku považoval, zda je prokázán v předmětné věci úmysl obžalovaného za odebrané telefony nezaplatit, kdy tato otázka nebyla uspokojivě vyřešena. Poukázal v tomto směru na výpis z účtu společnosti XXXXX u společnosti Raiffeisenbank, a.s. za období od 1.1.2012 až 2.5.2013, kde je zřejmé, že kredity na tomto účtu byly ve výši 6.796.184,12 Kč, a rámcovou smlouvu uzavřenou mezi společnostmi Vodafone Czech Republic, a.s. a společností XXXXX, kdy z žádného důkazu nelze dovodit úmysl obžalovaného L. v okamžiku podpisu Rámcové smlouvy, za objednané zboží řádně dle smlouvy neplnit. Nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného M.L., že měl od počátku smlouvy řádně plnit. Z důvodů podrobněji rozepsaných v podaném odvolání pak navrhnul, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že obžalovaného podle § 226 písm. b) trestního řádu zproští obžaloby.

Věc byla přeložena Krajskému soudu v Brně jako soudu odvolacímu, v souladu s ustanovením § 252 trestního řádu. Odvolání byla podána oprávněnými osobami podle § 246

odst. 1 písm. b) trestního řádu, v zákonné lhůtě v souladu s ustanovením § 248 odst. 1 trestního řádu a splňují obsahové náležitosti ve smyslu ustanovení § 249 odst. 1, odst. 3 trestního řádu. Z uvedených důvodů tedy odvolací soud neshledal žádné takové podmínky, které by odůvodňovaly podaná odvolání zamítnout či odmítnout podle § 253 trestního řádu. Krajský soud v Brně na základě podaných odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které těmto výrokům předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, odvolací soud neshledal podstatné vady, spočívající zejména v porušení ustanovení trestního řádu, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, jestliže by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Neshledal tedy důvody pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Nebyla v tomto řízení porušena žádná ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci a v žádném směru nebylo ani zkráceno právo obhajoby obžalovaných. Na tomto závěru odvolacího soudu ničeho nezměnily ani důkazní návrhy obžalovaných, které byly soudem prvního stupně zamítnuty. Na tomto místě je třeba uvést, že není povinností soudu prvního stupně v situaci, kdy je skutkový stav řádně zjištěn a objasněn, akceptovat další návrhy na doplnění dokazování, a je plně v jeho pravomoci posoudit důvodnost takového návrhu (rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28.2.2012, sp.zn. 4 Tdo 226/2012). Obecný soud není povinen vyhovět všem návrhům účastníků, jeho povinností je „toliko“ o důkazních návrzích rozhodnout, a pokud jim nevyhoví, musí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že soud prvního stupně vyložil, z jakého důvodu nevyhověl návrhu na doplnění dokazování výsledkem svědka J.H. – kdy ze spisu Městského soudu v Brně 3 T 185/2012 vyplynulo, že zde byl J.H. trestně stíhán pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1, 3 trestního zákoníku, avšak muselo být proti němu vedeno řízení proti uprchlému, jelikož soudu ani policii není a nebylo známo, kde se nachází. V této souvislosti bylo také významné zjištění soudu prvního stupně, že se jedná se o osobu, o které svědek J.N. uvedl, že s tímto bydlel na ubytovně v Brně a že pouze u Městského soudu v Brně je na J.H. téměř 100 exekucí, tedy, že je to osoba, která v žádném případě nedisponuje finančními prostředky. Dané povinnosti soud prvního stupně dostal, jestliže vyslovil nadbytečnost dalšího dokazování, což doprovodil příslušnou argumentací (rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9.10.2012, sp.zn. II.ÚS 2373/11).

I s přihlédnutím k výhradám obou odvolatelů zaujímá odvolací soud k napadenému rozsudku dále toto stanovisko:

Z pohledu požadavků, kladených na odůvodnění rozsudku (§ 125 odst. 1 trestního řádu), lze konstatovat, že napadený rozsudek zákonným požadavkům vyhovuje. Zejména je z odůvodnění rozsudku patrné, které skutečnosti vzal soud prvního stupně za prokázané a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. Důkazy vyznívající odlišně, či neurčitě soud podrobil hodnocení, jemuž nelze porušení kritérií stanovených v § 2 odst. 6 trestního řádu v zásadě vytknout. V odůvodnění svého rozhodnutí soud prvního stupně vyložil, že obžalovaný M.L. sice popírá u hlavního líčení vlastní trestnou činnost, s tím, že vše dělal na pokyn J.H., ale soud prvního stupně nezjistil sebemenší indicii, že by obžalovaný M.L. nebyl osobou, která by nevěděla, co činí, že by byl osobou nesvéprávnou, případně, že by byl někým nucen k činnostem, které by sám nechtěl dělat. Pokud se obžalovaný hájí tím, že mobilní telefony odebíral na popud a na pokyn osoby jménem J.H. pak, zde soud prvního stupně uvádí, že toto je zcela možné, že tomu tak bylo, ale to neznamená, že by obžalovaný M.L. byl zbaven trestní odpovědnosti, pokud to činil na pokyn J.H. Pak J.H.

by měl být taktéž za toto jednání trestně stíhán jako spolupachatel. Soud prvního stupně z provedeného dokazování vyvodil odpovídající závěr, že to byl obžalovaný, který mobilní telefony objednával v průběhu několika týdnů, a proto je zcela nevěrohodné jeho, že mobilní telefony chtěl předávat nějakým obchodním zástupcům, a to až v počtu 200 kusů. Za tuto dobu by musel vědět, že žádní obchodní zástupci společnosti firmy XXXXX s.r.o. neexistují, když pokud uváděl, že těchto obchodních zástupců by mělo být až 200 pak by musel si být vědom toho, že společnost XXXXX s.r.o. nevyvíjí žádnou konkrétní obchodní činnost na základě které by pro ni mohlo pracovat 200 obchodních zástupců. Příležitě také poukázal soud prvního stupně, že je obecně známou skutečností, že pokud by jakákoliv společnost měla 200 nebo i více obchodních zástupců tak by se muselo jednat o poměrně velkou firmu, která by musela vyvíjet značnou podnikatelskou činnost na to, aby těchto 200 obchodních zástupců byla schopna zaplatit. Firma XXXXX s.r.o. však téměř žádnou obchodní či podnikatelskou činnost nevyvíjela. Z telefonních záznamů při jednání s operátory Vodafone, však obžalovaný uvádí, že obchodní zástupci již mobilní telefony dostávají, což uvedl konkrétně v hovoru dne 26.10.2012. Dále v hovoru dne 18.10.2012 zhruba v čase hovoru 7 minut a 40 vteřin obžalovaný uvádí, že bílé telefony jsou více žádané než černé z čehož je zcela zřejmé, že obžalovaný se takzvaně prořekl v tomto hovoru, když z tohoto zcela jednoznačně vyplývá, že tyto mobilní telefony prodává dalším zájemcům, když už jak řekl je větší zájem o bílé než černé. Pokud by tím měl na mysli, že obchodní zástupci žádají více bílé telefony než černé tak toto by byla zcela jednoznačně lež, protože žádné obchodní zástupce obžalovaný neměl a tudíž by mu ani neměl kdo říkat, že o bílé telefony je větší zájem. Dále obžalovaný konkrétně v telefonátu ze dne 30.10.2012 operátorovi Vodafone uvedl, že na Vánoce potřebuje svým zaměstnancům předat další telefony, a to asi 60 kusů. Obžalovaný si jednoznačně musel být vědom toho, že žádné zaměstnance jeho společnost nemá. Zde byl operátorem společnosti Vodafone již dále odmítnut, kdy mu bylo sděleno, že dokud nebudou uhrazeny dluhy tak žádné další telefony dostat nemůže. Stejně tak dne 1.11.2012 obžalovaný při pokusu o objednání dalších telefonů uvedl poté, co mu bylo sděleno, že nejsou hrazeny faktury za již odebrané telefony tak obžalovaný uvedl, že v průběhu tohoto týdne veškeré faktury uhradí. Na tomto místě odvolací soud dodává, že obžalovaný nejpozději v době, kdy v telefonických hovorech nepravdivě tvrdil, že mobilní telefony potřebuje pro svých 200 zaměstnanců, či spolupracovníků, tak vysloveně lhal a je zřejmé, že od samého počátku navázání jeho obchodní (či spíše podvodné) aktivity se společností Vodafone jednal v podvodném úmyslu a tento verbalizoval na zachycených záznamech jeho telefonních hovorů s poškozenou společností. Z obsahu smluv, na které poukazuje ve svém odvolání společnost XXXXX naprosto nevyplývá, že by snad společnost XXXXX disponovala peněžními prostředky na nákup mobilních telefonů společností Vodafone, a bylo provedeným dokazováním, zejména pak obsahem telefonní komunikace mezi obžalovaným M. L. a společností Vodafone. Byl pro shledán zcela správným závěr soudu prvního stupně, že obžalovaný M.L. sebe obohatil tím, že někoho uvedl v omyl, a to společnost Vodafone a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu, tedy škodu převyšující 500.000 Kč, a to konkrétně škodu ve výši 3.071.740 Kč. Pokud se týče obchodní společnosti XXXXX s.r.o. zde soud prvního stupně konstatoval, že pokud bylo prokázáno, že trestné činnosti se dopustil obžalovaný M.L. a že při trestné činnosti jednal ve prospěch společnosti XXXXX s.r.o. a jejím jménem a to jako jednatel této společnosti a výše uvedené jednání, je tedy ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob, pak musí dospět k tomu, že trestně odpovědná je i právnická osoba, a to společnost XXXXX s.r.o., a to stejným trestným činem jako obžalovaný M.L. Obžalovaný M.L. a společnost XXXXX s.r.o., tedy naplnili jak po stránce objektivní, tak i po stránce subjektivní skutkovou podstatu zločinu podvodu dle ustanovení § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku. Výrok o vině byl proto shledán správným.

Při rozhodování o trestu soud prvního stupně nepochybil, jestliže oběma obžalovaným uložil výše uvedené tresty, neboť tyto, co druhu a výměry, odpovídají hlediskům, uvedeným v § 39 trestního zákoníku. Obžalovanému M.L. sice na jedné straně polehčovalo, že dosud nebyl soudně trestán, na druhé straně bylo třeba v jeho neprospěch uvážit, že trestný čin spáchal s rozmyslem a zejména pak, že svým jednáním způsobil škodu, která více než šestkrát přesáhla hranici značné škody. Nejde přitom o dvojí přičítání téže okolnosti, a je třeba uvést, že zásada vyjádřená v ust. § 39 odst. 4 trestního zákoníku nebrání tomu, aby při ukládání trestu v rámci zákonné sankce nebylo přihlédnuto k intenzitě, s jakou v konkrétním případě je zákonný znak trestného činu naplněn. V daném konkrétním případě se má na mysli, že značnou škodou je již škoda ve výši 500.000,-Kč, bylo proto zcela namístě vyjádřit způsobení škody ve výši např. 3.071.740,-Kč přísnějším trestem, byť jde stále o tutéž kategorii škody – značnou škodu podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku. Není totiž přípustné zaměňovat existenci zákonného znaku s jeho intenzitou, zavinění s mírou zavinění, škodu s výší škody (jako v nyní projednávaném případě) apod. Byl proto shledán správným závěr soud prvního stupně, že na obžalovaného M.L. je třeba působit trestem nepodmíněným, při čtvrtině zákonné trestní sazby, v trvání tři a půl roku. Takto uložený trest rozhodně nelze označit jako nepřiměřený. Pouze nepřiměřenost trestu může být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku ve výroku o trestu z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Obžalovanému M.L. byl uložen trest ve výměře přesahující tři roky, proto byl správně zařazen pro výkon trestu do věznice s ostrahou [§ 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku]. Obžalované společnosti XXXXX s.r.o., zbyl ukládán trest dle zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob, a to konkrétně v § 14 až 23 tohoto zákona. Soud prvního stupně zvážil, že předmětná společnost nevykazuje žádnou konkrétní činnost, že nemá ani žádný majetek, a proto pokud by ukládal peněžitý trest, pak tento by byl zcela nepochybně nevymahatelným a pouze by státu vznikaly další náklady s pokusem o vymožení peněžitého trestu, proto dospěl ke správnému závěru, že uložení trestu obžalované společnosti XXXXX s.r.o. postačí pouze dle § 20 předmětného zákona, a to trest zákazu činnosti, a to předmětu podnikání, výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a to na dobu 10 let. V souladu se zákonem byl i výrok o náhradě škody.

Ve světle shora rozvedených skutečností je zřejmé, že námitky, v odvolání obžalovanými uplatněné, nemohly obstát. Z těchto důvodů odvolací soud podle § 256 trestního řádu odvolání obou obžalovaných zamítnul jako nedůvodné, neboť rozsudek soudu prvního stupně, pokud jde o výroky o vině, trestu i ve výroku o náhradě škody odpovídá zjištěnému skutkovému ději i zákonu.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10.000,- Kč. (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 20. ledna 2015

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Radka Podruhová